

בדפים שהודפסו מחדש מצאנו את הערך המתקן, בניסחו החדשה, השומרת על הרפורמציה המתאימה בין סיבלם של היהודים ושל הפולנים, לפי החישובים שנעשו בשנת 1969.

מאלפת ההשוואה בין שני הטקסטים. הראשון, זה שנפסל, כלל בערך 1,400 מלה, מפה מפורטת על עמוד שלם, עליה צוינו המחנות שהוקמו על-ידי הנאצים בארצות אירופה, אותם כבשו בימי מלחמת-העולם השנייה, וכן טבלאות המכילות נתונים שונים על המחנות.

מפתיעה העובדה, שבעריכתו החדשה הוכפל הערך במעט פיי-שניים — 2,600 מלה. בהסבר לטקסט החדש של הערך, אין מערכת האנציקלופדיה מנסה להסביר את הסיבות האמיתיות, שגרמו ל„תיקון“. בהסבר נאמר, ש„שיטת מחנות-הריכוז היתה החוליה העיקרית בתקופת 1939–1945 בשיטת רצח-עם, שנועדה להגשים את, הסדר החדש של הנאצים באירופה. בערך, מחנות-הריכוז הנאציים תתייחסו עורכי הערך במהדורות הקודמות בצורה בלתי-סבירה אל רשת המחנות בנימוק ממכילול המדיניות הגרמנית, שנועדה לחסל מדינות ועמים שנכבשו על ידם, ובמיוחד את העם הפולני“⁵.

כתוצאה מההגיאה הבסיסית הזאת, נעשה ציחת בתמונת הסבל והמרטריות של העם הפולני ואזרחים פולניים בני עמים אחרים“⁶. ומדוע חשוב כל כך לתקן את ה„עיוות“ הזה? הדבר חשוב „במיוחד נוכח הזיכרונות בפירסומים שונים בארצות הקאפיטליסטיות גם בפירסומים אנציקלופדיים ונוכח הפרייה בין ישראל והגרמניה המערבית“⁷.

זה נכתב כמובן לפני התימת ההסכם הפולני-גרמני בווארשה בדצמבר 1970. מעניינת ההשוואה בין שתי הגרסאות של הערך, „מחנות-הריכוז הגרמניים“ קודם-כל מעניין לראות מה לא נכלל במהדורה המתוקנת ומה שונה.

„מחנות-ההשמדה היוו מרכזים, אשר מטרתם היחידה היתה השמדתם ההמונית של בני-אדם; הם הוקמו אך-ורק על אדמת פולין הכבושה; הם נועדו לרצח המוני של יהודים מכל רחבי אירופה, במסגרת התוכנית הנאצית של „הפיתרון הסופי של תבעיה היהודית““⁸.

המשפט הזה נמחק מהמהדורה המתוקנת. בהסבר, המצוטט למעלה, נאמר בפירוש שההצרכה הזאת אינה נכונה — מחנות-הריכוז הוקמו גם בשטחן של ארצות אחרות, שנכבשו על-ידי הנאצים.

„תנועת התנגדות מאורגנת היתה קיימת גם בין עצורים יהודיים, אשר עבדו במחנות ההשמדה ההמונית. התנועה הזאת אירגנה את ההתקוממויות באושוויץ, סוביבור, טרבלינקה“⁹.

גם המשפט הזה נמחק. במקומו בא תיאור מפורט למדי של תנועת ההתנגדות במחנות, על צורותיה השונות, ובו נאמר ש„את התפקיד המרכזי בהנועה זאת מילאו עסקני השטאל, בעיקר קומוניסטים וסוציאליסטים. במיוחד הצטיינו בפעילות זו הפולנים“¹⁰. על יהודים — אין מלה.

על יהודים בכלל נאמר רק: „גורלו הטרגי של הציבור היהודי — אורחי

פולין — מהווה חלק בלתי-נפרד מתולדותיה של מדינת פולין והטרגדיה שלה. במחנות הנאציים ניספו גם אלפים רבים של צוענים⁵. אבל בזה עוד לא מסתיימת רשימת התיקונים, השינויים והמחזיקות. „לפי האומדנים, המבוססים על מקורות חלקיים, שנאספו על-ידי הוועדה לחקר פשעי הנאצים בפולין, אפשר להניח, שבמחנות-ההשמדה נרצחו בערך 5.7 מיליון קורבנות (בערך 99% מהם היו יהודים, ובערך אחד אחד — צוענים ואחרים)”.⁶ גם זה נמחק, וזאת — למרות שמקור הידיעה הוא רשמי ביותר — הוועדה לחקר פשעי הנאצים, שהוקמה על-ידי ממשלת פולין במטרה לגלות את היקף הפשעים שבוצעו על-ידי תכוכשים על אדמת פולין. ובכן — כל המשפטים שהתייחסו ישירות לעובדה, שעיקר קורבנות הנאצים היו יהודים, נפסלו. במקומם תכנס למחוררה ההדשה של הערך, חומר רב, אולי מבוסס כשלעצמו, אבל רחוק מהוכחת השתייכותם הלאומית של הקורבנות. נאמר רק, כי „מחנות הנאצים היו גם מכשיר לחיסולה של האוכלוסייה היהודית”.⁷

גם...

כל המיקות הזה על כמות הדם היהודי שנשפך וכל הניסיון לקבוע — אפילו במחיר זיוף גם של העובדות — יחס וקנה-מידה מדויק בין דם יהודי ולא-יהודי, אינו מפתיע בעצם, כאשר זוכרים, שכל זה מתרחש בפולין של שנות 1969–1970. היה זה בשיא המסע האנטישמי, שחודו היה מכון לא רק נגד היהודים החדשים, אשר גורשו מפולין למרות דבקותם באמונה הקומוניסטית, אלא גם נגד זיכרם של יהודים, שניספו בשואה על אדמת פולין.

משקיפים רבים התקשו לתבין, מהו מקור ההתלהבות, בה השתלבה ממשלת פולין במסע האנטי-ישראלי ביוני 1967, אשר עבר מהר מאוד לפסים אנטי-יהודיים. הרי לפולין אין ולא היו אינטרסים מיוחדים במזרח-התיכון, דוגמת האינטרסים הסובייטיים אשר נפגעו כתוצאה מנצחונה של ישראל במלחמת ששת הימים. ובכל זאת השתדלה פולין — והצליחה — להתבלט במסע ה„אנטי-ציוני” והקדישה אפילו את אחותה הבכירה, רוסיה הסובייטית, שנתיים לפני שמוסקבה העלתה את הטענה, שהציונים שיתפו פעולה עם הנאצים ועזרו להם בטבח הנורא בפאנצ'יאר, נאמרו דברים דומים מעל דפי העתונות ופירסומים אחרים בפולין.

הפולנים לא הסתפקו בהשמצות וגידופים נגד ישראל ו„הציונים הבינלאומיים”. הם הזדרזו והכניסו לתוך המערבולת הנפשעת הזאת גם את הרוני השואה. בעצם, בניצוצות הראשונים למה שעתיד להתרחש, אפשר היה להבחין עוד לפני מלחמת ששת הימים, כאשר עמדו לתגוד את הביתן היהודי במחנה-המוות אושפיץ. באפריל 1967, „שכח” פתאום הדוברים הרשמיים — וראש ממשלת פולין, אסיר אושפיץ לשעבר, יוזף צירינגביץ' (היום נשיא פולין) בתוכם — את חלקם של היהודים בין קורבנות השואה. צירינגביץ' מנה את היהודים בסוף הרשימה, בין הצוענים וההונגרים, שניספו באושפיץ. היה זה הסימן הבולט הראשון של המאמץ לטשטש את זכותם הלאומית של קורבנות השואה.

אבל היה זה כאין וכאפס בהשוואה למה שבא כעבור כמה חודשים, — הוא עירובם של זכרונות תקופת השואה בתוך הקלחת הפוליטית האקטואלית. דוברים

רשמיים, ביניהם סגן שר התרבות ואחד מראשי אירגון הלוחמים האנטי-נאציים, קזימיר רושינסקי, יצא בגילוי מרעיש, שצה"ל ניצח במלחמת ששת הימים הודות לאלף מדריכים גרמניים, המשרתים בשורותיו. נעשה מאמץ מיוחד, כדי „להוכיח“ את הרמיון בין הציונות לנאציזם. כדי להסביר „בצורה מדעית“ את הסענות האלו, היה צורך להתאים אליהם תאוריה שלמה על הקשרים בין ישראל וגרמניה המערבית היום ובין הציונים הנאצים בעבר.

העולם הנאור הגיב בזעם על המסע האנטישמי הנפשע בפולין. פורסמו הצהרות וגילויי-דעת, גם מטעם אירגונים שמאלניים ואפילו קומוניסטיים, שהוקיעו את החייאת הנאציזם בצורתו הקומוניסטית, וזאת דווקא על אדמת פולין, הספגת דם יהודי רב.

בתגובה על גל הופע הזה טענו יוזמי המסע האנטישמי, ש„הציונים משמיצים את העם הפולני“. בין היתר נאמר לקוראי העיתונות ומאזיני הרדיו בפולין, שהציונים מאשימים אותם, ולא את הגרמנים, באחריות לשואה הנוראה, שפקדה את היהודים בתקופת הכיבוש. נגד האשמה כזו אפשר לגייס בקלות יחסית את המיכתה של דעת-הקהל בפולין.

בשבועון הנוצר „דאוקולה שביאטה“ („מסביב לעולם“) הופיע מאמר תחת הכותרת רבת-המשמעות: „המכאניזם של מסע ההשמצות“. המאמר מוקדש בעצם לאישיותו של דוד בן-גוריון, אבל כבדרך-אגב מטפל המחבר גם בהיסטוריה והוא טוען: „מהפירסומים הרבים בעתונות העולם וגם מ„עיבודים היסטוריים“ נודעה לנו, הפולנים, אמת מזורה. מסתבר שאף אחד וולחנו אינו אחראי להשמדת היהודים בתקופת מלחמת-העולם השנית; שרק על אדמת פולין יכלו לקום מהגות-השמדת המונית, הייתה — לפי טענת מרכזים שונים — ופה יכלו הגרמנים לנצל את האנטישמיות הפולנית המסורתית“.

בחפשו את שורשי „מסע ההשמצות נגד העם הפולני“ מפליג המחבר אחורנית לתקופת השואה. „מדוע“ — הוא שואל — „מכוונת מכונת התעמולה הציונית בעיקר נגדנו, הפולנים? את התשובה לשאלה יש לחפש בתקופת ההיסטוריה של מלחמת-העולם השנית. הציונים, למרות שהיתה להם רשת אירגונית מעולה ורחבה, לא השכילו להקים תנועת מרי והתנגדות של האוכלוסיה היהודית. ידעו לעשות את הדבר קומוניסטים וסוציאליסטים יהודיים. מבין השטאל יצאו סקיני ומנהיגי האירגון הלוחם היהודי „Sydowska Organizacja Bojowa“ אשר ניהל את המאבק בגיטאות וארשה, ביאליסטוק, טארנוב וצ'נסטוכוב. הציונים, לשם גיוח, סיפקו את שיכבת המנהיגות למשטרה היהודית המפורסמת. בגיטאות של וארשה וקראקוב היו אפילו בריגאדות גיטאפו יהודיות. את התפקיד המיוהלי במשטרת הגיטאות מילא האירגון הימני הקיצוני בשם בית-ר, שמנהיגו היה מנחם בנקי, היום אחד המדינאים הבולטים במדינת ישראל. ההיסטוריונים בגיטאות היו תמימי-דעים, שבלי עזרתה של המשטרה היהודית, לא היו יכולים ה-ס.ס. והמשטרה הגרמנית לגרש, כל כך מהר ובלי תפרעות, את המוני היהודים אל מחנות-המוות, ובמיוחד לטרבלינקה. הציונים גרסו את עקרון הלויאליות כלפי הכובש הגרמני, קראו לציות ולסבילות כלפי הנאצים — לסחוס את הסה ולשרת' וזה מה שרצו הנאצים.

עוד ביולי 1942 הכריז אחד מהמנהיגים הציונים בפולין: „אני מאמין, שיקרה גם, אלהים לא יתן שעמו יושמד. עלינו להמתין, להמתין לגם. מאבק נגד הגרמנים הינו שטותי“.¹²

הטענה הזאת, שהציונים שיתפו פעולה עם הנאצים, הולכת והחזרת בפירסומים שונים בפולין, אחרי שהקרע הוכנה כבר על-ידי השוואת הציונים והישראלים לנאצים. שכוונת הצבא הפולני, היצא לאור מטעם מיינסטריון ההגנה, „זילניץ פילסקי“ („החייל הפולני“) פירסם מאמר תחת הכותרת הוועתית „אנשי גסטאפו עם כוכבי-ציון“, „הציונים, אשר גויסו על-ידי הגסטאפו, שיתפו פעולה בהשמדת אחיהם“, — קובע המחבר. — „היה זה כאחד הימים האחרונים של חודש פברואר 1943. האוברשטורטפיהרר (בכר) מוסר לאנשי הוראות בעניין חשוב ביותר. בקרוב יהיה עליהם להשתתף באופן אישי בחיסולו של הגיסו בקראקוב, ולאחר מכן לרדוף ולגלות את כל אותם יהודים, שהוברחו על-ידי תנועת-המרי הפולנית מאחורי חומותיו של, רובע הסוות' ומצאו מתבוא אצל משפחות פולניות בציר קראקוב ובסביבותיה... אוברשטורטפיהרר בכר גייס את עובדי המחלקה היהודית מבין הפעילים באירגונים ציוניים ימניים. בהתלהבות מיוחדת שיתפו עמו פעולה חברי האירגון הציוניימני בית"ר, שסנהדו, מנחם בגין, הוא עכשיו שר בממשלת ישראל. מבין עובדי המחלקה שלו הקים אוברשטורטפיהרר בכר שתי בריגאדות גסטאפו יהודיות, והעמיד בראשן את דיאמנה וויפרט. חברי הבריגאדות האלו צויידו בנשק ובמיסמכי גסטאפו רגילים. בריגאדות הגסטאפו היהודיות היו פעילות במיוחד בקראקוב בתקופה שבין נובמבר 1942 לאוקטובר 1943. יחד עם המשטרה היהודית לקחו חלק פעיל בגירושם של תושבי הגטו אל מחנות-המוות ובדיכוי של סימן כלשהו להתנגדות“.¹³

מחבר הנאמר יודע גם לספר, שאנשי בריגאדות הגסטאפו היהודיות גרמו למעצרים של חברי האירגון היהודי הלוחם, בהתחלת 1943, אחרי כזה כבר הצליח לארגן מספר פעולות-חבלה נגד הנאצים. גם בווארשה פעלו — לדברי המחבר — קבוצות גסטאפו יהודיות ולאחת מהן השתייך גם „העתונאי הציוני“ אריק שיין.

הפירסום הזה אינו בבחינת יוצא-דופן. העתונות מלאה מאמרים וסקירות אשר מחבריהם ערשים מאמץ „להוכיח“ שהיהודים עצמם אשמים בשואה שפקדה אותם והפולנים הם אצילי-נפש אשר עשו ככל שביכולתם להציל את היהודים.

לעבודה בויה זו גויסו גם אנשים, אשר באמת חרפו את נפשם בתקופת השואה, כדי להציל יהודים, עירוב של חסידי אומות העולם בעניין שפל זה מהווה תופעה חמורה במיוחד.

בעתונות הפולנית בתודשים מרס-יוני 1968 מתחילים להתפרסם מכתבים רבים של פולנים, הרואים עצמם נפגעים מ„הטענה הציונית“ כביכול, שהם הם תאשמים בשואה ולא הנאצים. „בשאי-נפש הנני דוחה את טענותיהם של יהודים בישראל“ — כתב בעתון „ריציה ואישאפי“ אחד ממפקדי תנועת הפארטיזונים בפולין, קולונל יוזף סנקיטאלצקי, — „והרי יש ביניהם כאלה, אשר בעצמם ניצלו אך ורק הודות לעזרה אשר היגשנו להם. הרי יש ביניהם כאלה אשר נשארו בחיים רק תודות

לאוכלוסיה הפולנית, אשר התחלקה עמם בפת-הלחם האחרונה וסיכנה את היית למצנם".¹⁴

לעבודת „שיפוץ ההיסטוריה" גויס גם מדיאוש פדנצ'יק (כינוי מחתרת) — בדנאז', שעמד בקשרים הדוקים למדי — כל עוד אפשרי היה הדבר — עם המורדים בגיטו וארשה. בהוצאת מיניסטרויון התגנה הפולני הופיעה חוברת, פרי-עטו של פדנצ'יק, ובה אנו קוראים את הקביעה המדהימה: „לכל מטבע יש שני צדדים, לדאבונם אין היהודים יכולים לרשום דף מזהיר במיוחד מהגיטו בווארשה... שיתוף-הפעולה עם הנאצים והבגידה הגיעו בגיטו לממדים גדולים מאוד, אשר עלו — יחסית — בהרבה על מספר משתפי-הפעולה והבוגדים בקרב העם הפולני".¹⁵

סגן שר-התרבות, קזימיר' רזשינק (אותו הזכרנו כבר כאיש, אשר „גילה" אלף מדריכים גרמניים בצח"ל), המשימש גם כמזכיר כללי של אירגון הפארטיזנים לשעבר, קבע בראיון עתונאי כי „המאבק בגיטו וארשה היה חלק ממאבקו של העם הפולני נגד הכובש הנאצי".¹⁶

ובכן בגיטו וארשה לחם העם הפולני ובאותו זמן שיתפו הציונים פעולה עם הנאצים.

מה עשו באותו זמן הציונים בחוץ-לארץ? „בזמן המלחמה" — טוען רזשינק — „שלחת המחתרת הפולנית מיברקים מארשבין ומווארשה אל מעצמות-המערב בדרישה להחיש את האופנסיבה ולספק עזרה למורדים, הנלחמים בגיטו וארשה ומאחורי גדות-התיל, אבל מעצמות המערב, וכמוהם גם הקונגרס היהודי העולמי היו חרשים לכל הקריאות האלו של הלוחמים והנוססים".¹⁷

אין שום טעם לשאול, מדוע לא נשלחו מיברקים כאלה אל המעצמה הסזרחית, שהייליה היו יותר קרובים לזירת המאבק בגיטו וארשה? למה לא תחיש הצבא הסובייטי את האופנסיבה, אשר יכלה להציל עשרות אלפי לוחמים וגוססים בגיטאות?

אבל נניח לשאלות ונחזור לפירסומים הפולניים. לגיטימציה של גיסיון לכרוד בנשימה אחת את הציונות עם הנאצים באה גם מפיו של ראש ממשלת פולין, יוזף צירינקביץ', במרס 1968 פרצו בפולין מהומות סטודנטים; המהומות דוכאו ביד-ברזל על-ידי המשטרה. קבוצת צירים קאטוליים בפרלמנט הפולני הגישה שאילתה בנושא הזה. צירינקביץ' ניצל את ההזדמנות לערוך „חשבון גוקב" עם „הציונות הבינלאומית" למרות שגרש השאילתה בכלל לא נגד לישראל, ציונות וכו'; צירינקביץ' מצא לנכון לדבר על תקופת השואה. והנה קטע מדבריו:

„במסע ההשמדות המתנהל בעולם נגד פולין, משתמשים הציונים וישראל בשיטות אותן המציא אלוף-האלופים של השקר והכזב הפאשיסטי, גבלס... זרם השקרים נגד פולין נובע משלושה מעיינות נפרדים, אשר כל אחד מהם הינו מזוהם ומורעל, ואשר כולם יחד מתווים גם אחדות מסוימת. המעיינות האלו הם: ישראל וחוגים ציוניים שוביניסטיים בארצות אחרות, גרמניה המערבית וארצות-הברית". צירינקביץ' עושה חשבון עם כל „מעין" לחד, אבל החשבון הארסי ובעצם גם המנוחך ביותר — הוא עורך עם ישראל, הציונות והיהודים.

„איזו זכות יש לשובניסטים מתל-אביב לטעון דווקא כלפינו שאנו נוהגים באפליה או יחס בלתי-הוגן כלפי המיעוטים? יהיה זה לטובת ארצם הם, אם יקדישו תשומת-לב לגורלם של הערבים, המתגוררים בשטחים הכבושים עכשיו על-ידי ישראל. אל האוכלוסיה הערבית, המשוללת כל זכויות, מתייחסים כאל אזרחים שאינם אפילו ממדרגה שניה, אלא רביעית... על, המאה השחורה!" של ישראל לכוון קיונותיה קודם-כל כלפי עצמה. היו אלה הבוגנים והדויגנים, ולא ה„אנטישמים“ הפולנים, אשר הנהיגו בישראל את הגזענות המגשילה ביותר כלפי היהודים, השחורים, שהובאו במידמה מארצות אסיה ואפריקה הצפונית ככוח-עבודה זול... צריך אדם להיות תמים מאוד או בעל רצון רע, אם אינו רואה במסעם של החוגים הציוניים את אותם הגימקים והסיבות המעמדיות, את אותן הקומבינאציות הפוליטיות, אשר הביאו בזמנן את אחד ממנהיגיה הבולטים של הציונות אל שולחן-הדיונים עם שליחיו של אדולה אייכמן?"

בצורה זאת קשר ראש ממשלת פולין את המאורעות האקטואליים בוירת המזרח-תיכונית עם תקופת השואה, בהגדירו כנראה את ההצעה השטנית של אייכמן „יתודים תמורת משאית“ כמשא-ומתן של הציונים עם הנאצים. כמה רשעות טמונה בהגדרה זו:

אבל הוא לא הסתפק בכך. „אלה, אשר נרצחו בתארי-הנאצים של מאידנק, טרבלינקא, אושביץ, לא הצליחו לראות שום פעולה-הצלה של הרוטשילדים והכתן-לאובים. בקול דממה דקה דיברו אותם המרכזים הציוניים כאשר חבר הפרלמנט הפולני בגולת, שמואל זיגלבוים, התאבד, לאות מחאה על חוסר פעילות ומחדלים מצד מעצמות המערב בתגובתם על מסע השמדתו של הפרולטאריון היהודי בשטחים הכבושים על-ידי הנאצים."*

בפיסקה זו יש משום חידוש, שכן הראוי ליחד לו את הדיבור, מעל במת הפרלמנט הפולני העלה, באופן רשמי, ראש ממשלתה של פולין, את הטענה שהועלתה כבר פה-ושם בהצ'יפה — שבתקופת השואה הושמד „הפרולטאריון היהודי“ ולא סתם בני העם היהודי, בלי כל הבחנה מעמדית ובלי כל שייכות חברתית. ואם הפרולטאריון הושמד, ברור הדבר, שאלו אשר ניצלו מהשואה, הם בורגנים ולכן את טענותיהם יש לראות כחלק ממלחמת-המעמדות, המנוהלת על-ידי הבורגנות העולמית נגד המדינות הקומוניסטיות ופולין בכללן.

החלוקה „המעמדית“ של הרוגי השואה היתה נחוצה למחוללי המסע האנטישמי המחודש בפולין, כי בלעדיה אי-אפשר היה להסביר את כל מה שקורה עכשיו בוירת הבינלאומית. לטענותיה של התעמולה הקומוניסטית — הציונים הם פושעים, היהודים מענים את הערבים לפי שיטות נאציות — אבל הרי ידוע שבתקופת השואה רשמו היהודים את אחד הפרקים המפוארים ביותר לא רק בהיסטוריה שלהם, אלא גם בהיסטוריה של המאבק נגד הכובש הנאצי על ארצת פולין. המרד הראשון נגד הגרמנים פרץ בניסו וארשה, שם הונף לראשונה בפולין הכבושה, הדגל האדום-לבן, הראשונים שיצאו בגלוי להילחם פנים-אל-פנים עם הגרמנים על אדמת פולין, לא היו הפולנים אלא היהודים. התשובה היא פשוטה בתכלית: כל אלה, אשר לחמו ואשר

ניספו — היו בני הפרולטאריון, ואילו אלה אשר ניצלו הם בורגנים. והם הם היום הציונים, הממרים את חיה של פולין ומשמידים את עמה.

למרות הכוב הגלוי שבטיוען זה — הוא געשה להסבר רשמי וגם זכה לשפע של פרשנות. אחד מחשובי חוקרי פשעי הנאצים, מנהלה הנוכחי של הוועדה המרכזית לחקר פשעי הנאצים בפולין, ד"ר ז'יז'ל פיליבובסקי, פירסם בעתונה המרכזית של המפלגה הקומוניסטית „טריבונה לודו" סידרת מאמרים, בהם הוא מאשים את הציונות בכל מה שהתרחש בפולין בתקופת הכיבוש הנאצי בשנות 1939–1945. פיליבובסקי טוען, שבניטאות שלטו אלמנטים הגוימנים עם חלאת בני-אדם, והם השפיעו על חייהם של רוב הכלואים בגיטו, מהם נשללו כל זכויות ושהיו חסרי-מגן. פיליבובסקי „מוכיח" גם בעזרת נתונים סטטיסטיים, כי רובם הגדול של היהודים שניצלו בפולין היו... ציונים ובעלי-רכוש.

בתקופה קצרה יחסית מופיעה בפולין סידרה ארוכה של פירסומים שונים המוקדשים לנושא האקטואלי — המשבר במזרח-התיכון, אבל לא בלי התייחסות לעניין היהודי, כולל תקופת השואה.

שני מחברים, זביגניי דומינצ'יק ומייאיש וילסקי, מוציאים יחד ספר (המופיע בהוצאת מיניסטריון-ההגנה הפולני) בשם „זחב ודם".²¹ שתון וארשאי, „טריבונה מזוביצקה", מיום 5 במאי מעריך במלים אלו את הספר: „זהו ספר מרתק, אותו קוראים בנשימה עצורה. הספר מגלה את ההיסטוריה והאפלה של שיתוף-הפעולה בין הפאשיזם והציונות בתקופת המלחמה האחרונה (מלחמת-העולם השנייה — המלבידי) וכן את שיתוף-הפעולה הנוכחי וזהות האינטרסים של ישראל וגרמניה המערבית. מתברר הספר מזכירים גם את עמדתה הבוזיה של הבורגנות היהודית, ששיתפה פעולה עם מנגנון הטירור הנאצי בתקופת הכיבוש הגרמני בפולין".²²

אחד משני מחברי הספר, זביגניי דומינצ'יק, הוציא ספר בוסף על תנועת המזרח-תיכוני, בשם „התקפנות הישראלית 1967".²³ בספר זה יש חידוש מסוים בהשוואת לפירסומים אחרים דומים. בוסף לכל הטענות וההשענות השיגרתיות כלפי ישראל והציונות, משתמש המחבר גם בגידופים גסים אישיים נגד מדינאים ומנהיגים ישראליים, כגון „הפרחח שתום-העיד", „התן מהגנב", „התליין מתל-אביב". ישיבת המטכ"ל של צה"ל מתוארת כפגזת „קצבים, אשר ידיהם מגואלות בדם".²⁴ בתו של טריהבטחון הישראלי, יעל דיין, היא „אילנה קוד הישראלית", וכדומה. הציור שעל עטיפת הספר משלים את התמונה: מגן-דוד כחול, המעלה באש את כדורי-הארץ. ובכן, כאלו הם הציונים.

אבל — שלא תהיינה אי-הבנות, נאמר מפעם לפעם, שהכוונה היא לא רק לציונים, אלא בכלל ליהודים. כבר בקטעים שצוטטו עד כה הקורא ודאי שם לב לעובדה, שמדי פעם בפעם מתחלפת המלה „ציונים" במלה „יהודים". גם צירינקסיץ' בנאום משתמש בשתי הגדרות אלו לסירוגין, ואין הדבר מקרי, כי אין מקריות בפירסומים קומוניסטיים ובנאומים של מנהיגיהם.

הנה מופיעה בעתון „טריבונה לודו" מיום 14 באפריל 1970, כתבה מצולמת על הפלשתינאים, בין היתר נאמר שם: „אחרי התקפנות משנת 1967 הגבירה ישראל את פעולות הגירוש נגד הפלשתינאים. היהודים גירשו ומגרשים אלפי

משפחות פלשתינאיות מבתיהן, מסוצים את הבתים, מחרימים את ארמיותיהם ומתישבים על אדמה גזולה זו.²¹

לא מדובר כבר ב„שלטונות תל-אביב“, אפילו לא ב„ציונים“. היהודים הם הרוצחים, השודדים וכו'. אבל כאלו הם לא מתים, לא רק עכשיו מתגלים הם בגזלנים, עושיקים, חוקפים ואכזריים. כאלה היו מאז ומתמיד. יהודים בני-ומגבו ממשכים את המסורת היהודית מזה דורות. לא רק היום, גם בעבר היו בוגדים, רמאים וגיבזים. לא רק היום, אך מאז ומתמיד לא היו היהודים ראויים ליחס של כבוד מצד עמים אחרים.

באפריל 1968 התחיל העתון „דולניד וולנושצ'י“²² — בטאון של הצבא הפולני — לפרסם פרקים נבחרים מתוך ספר שעמד להופיע כעבור כמה חודשים, שם הספר „המהפכה מתחת לפירמידות“ ומחברו היה סקיד בכיר בשירות-החוץ הפולני, שישב מספר שנים בקהיר בתור שגריר ארצו במצרים. הספר מוקדש בעצם למהפכה המצרית של „הקצינים החופשיים“, אבל פטור בלא כלום איראפטר, לכן הוא מוקדש גם פרק נכבד לנושא הישראלי. ומכאן — לנושא היהודי בכללותו הדרך כבר אינה רחוקה. לפרק הזה קרא המחבר, קזימירז' סידור, בשם מצלצל: „התוקפנות של הנביאים המזוינים“. מאלפת העובדה, שבפירסום העתונאי מעל דפי העתון הצבאי נכללו דברים, אשר הושמטו מהפירסום בספר.

הדוגמה הבולטת ביותר של השמטה כזו היא הטענה, שהציונים עמדו מאחורי הרצח של נשיא ארצות-הברית, קנדי, או, כפי שמגדיר זאת סידור: „כהוכחה, שהטירור הציוני בארצות-הברית הוא דבר מוחשי ביותר, כדאי שנזכור, שההתנקשות בחיי הנשיא קנדי אורגנה על-ידי מאפיה, אשר מקום חשוב ביותר היה בה לרופי הנודע, הוא ריפנינשטיין, יהודי שנולד בפולין והיגר אחרי המלחמה לארצות-הברית.“²³ ובכן — ה„מאפיה“ הציונית-יהודית רצחה את קנדי.

זהו רק פנינה אחת מני רבות באותו פירסום, העוסק כביכול במשטר הנאצריסטי במצרים. מי הם בעצם היהודים? — שואל המחבר, ומשיב: „אין טעם ואין צורך לצטט את הוויכוחים האינסופיים על מוצאם של היהודים. קרוב לוודאי שמוצאם מהשבטים האסיאניים, שהתכחדו או התבוללו לפני אלפי שנים בין העמים והשבטים, שההיסטוריה עירבבה על טפת העולם.“²⁴ אבל יהיה מוצאם של היהודים אשר יהיה, עובדה היא, שהם מהווים נטע זר בכל מקום, שם הם נמצאים. לדעתו, השם „עברים“ בו נתקראו היהודים בזמנים העתיקים „הדגיש את זרותם בין העמים, שהתיישבו במזרח-התיכון“. בעצם, הם רק עברו פה (ומכאן השם „עבריי“) אך התעכבו קמעה בעת עברם...

הם זרים, אבל ככל זאת מי הם? „היהודים מוצאם ממחנה-מצורעים, שהקימו המצרים הקדמונים בפריסריה של מדינתם. רמתם של היהודים היתה כל כך נמוכה, שלא זאת בלבד שלא היו מסוגלים להעתיק את הציביליזציה המפותחת של המצרים, אלא התקשו אפילו לתבנית...“²⁵

סידור יוצא גם למלחמה נגד... התנ"ך. כל הסיפורים במקרא על מלכות יהודה, אינם אלא שקר אחד גדול, „השטח של פלשתינה, אשר קיבלה את שמם מהפלשתים, לא היה אף פעם בתיסטוריה יחידה מדינית עצמאית“ ולכן „פשטנית למדי היא

הטענה, שגלותם של היהודים התחילה אחרי חורבנה של ירושלים על-ידי הרומאים בשנת 70 לספירה. הגלות היתה הצורה הטבעית של חיי השבטים היהודיים... התיישבותם בארץ המובטחת היתה מקרית לגמרי.²⁰

היהודים — לפי סידור — הם איפוא עם נחות-דרגה וכעצם גם ניבזה. מאז ומתמיד אהבו לגדוד ממקום למקום וזוהי הסיבה, שבגללה נטו לעסוק במסחר. המסחר לא קשר את היהודים לשום ארץ או עם והקל על החלפת המולדת, בהתאם לצורכיהם.²¹

הטענה על „החלפת המולדת” למרות שהיא מתייחסת כביכול להיסטוריה הרחוקה של היהודים, יש לה גם משמעות אקטואלית מאוד. היהודים הם גוֹרְדִים מטבעם, הם החליפו מולדת בקלות, עסקו במסחר כי לא רצו להתקשר לשום ארץ או עם. אבל — מאידך — העובדה שהם עסקו במסחר, גרמה ליחס של שנאה אליהם. טוען סידור: „ההתמחות הבלעדית של היהודים בתחום המסחר, שנחשב במשך אלפי שנים כעיסוק בווי וספל, שפירושו רמאות ועושה, תביאה לידי כך, שהם הסתכסכו תמיד עם העמים, אשר בקירבם ישבו. עובדה היא, שבמשך כל ההיסטוריה לא יכלו הקבוצות היהודיות להודות עם האינטרסים הממלכתיים של הארץ, אשר בת ישובו.”²²

את המשפט האחרון הזה יש לקרוא, לחזור ולקרוא, כי הוא אינו מכיל כבר „גיתוח היסטורי” — צודק או לא צודק — אלא הסבר והצדקה לכל צורה של אנטישמיות במשך כל ההיסטוריה. וזה לא נכתב על-ידי היסטוריון נאצי בגרמניה של היטלר, זה נכתב על-ידי „מלומד קומוניסטי” בפולין 1969. תמיד, במשך כל ההיסטוריה שלהם, היו היהודים אשמים בכל מה שקרה להם, כי הם היו זרים, שלא ידעו ולא רצו להודות עם האינטרסים הממלכתיים של מארחיהם.

אבל בזה עוד לא תמו „הגילויים המדעיים” של סידור. היהודים — לדבריו — הם מעצם טבעם בוגדים, הם בעלי נטיה כזאת, מבטן ומלידה. תמיד היו מוכנים לבגוד בארץ בה ישבו ולמכור אותה לאויבתה. וסידור מביא יוגנטאות מתאיסטוריות. „יהודי בבל עזרו לכורש מלך פרס. ולמרות זכויות-היתר מהם נתנו היהודים בפרס, לא היססו לבגוד בפרסים בתקופת אלכסנדר הגדול ועזרו ליוונים בכסף ובידיעות. וכשקיסר רומי התקיף את מצרים המתיוונת, עזרה המושבה היהודית הגדולה באלכסנדריה לרומאים נגד היוונים והמצרים.”²³

וזהו זה. הבגידה טבועה ממש בדמם, היא מהווה אצלם מסורת מדור-דורות. תמיד היו מוכנים „לעזור בידיעות”, כלומר — לעסוק בריגול למען האויב. ההיסטוריה „הזהירה” אותם לא להשלים את התמונה, אותה ציירה העתונות הפולנית מאז מלחמת ששת הימים. לפי טענת העתונים, עסקו אירגונים יהודיים שונים, כולל אירגון הסעד „גוינט” ואירגון ההכשרה המקצועית „אורט”, בריגול למען ישראל וארצות-הברית.

ניסיון לעמוד על טיבם של היהודים הקדמונים עושה גם „מלומד” קומוניסטי אחר, פרופ' וולודימיר וייזנשטיין, שהוציא קונטרס הדין בנושא: „הציונות, שורשיה האידאולוגיים והשפעתה על הרפואה הפוליטית.”²⁴ אנו קוראים שם ש„השבטים הישראליים ניהלו משתר תולדותיהם אורח-חיים של גוֹרְדִים, הם היו

אכזריים ופראים באורח יוצא דופן, בעלי-יחמה ושפתנים. הוויסטוריה שלהם מגיעה עד ארבעת אלפים שנה אחורנית. עד היום יש ליהודים הרבה מהתכונות הקדמוניות שלהם, וזאת — תודות למסורת הברלנית שלהם, הנמשכת מאז ימי משה".

לא רק ההיסטוריה של האכזריות היהודית היא בת אלפי שנה — כמוה גם ההיסטוריה של הציונות. לרעת המלומד הקומניסטי, הציונות מהווה אירגון בינלאומי, אשר מנהל מזה אלפי שנים מדיניות של חבלה כלכלית ומדינית במרבית ארצות תבל. זוהי אחת הרמאויות הגדולות בתולדות האנושות ומסרתה הסופית היא להשתלט על כל כדור-הארץ ועל כל העמים היושבים עליו. ומה הם מקורותיה של הציונות בת אלפי השנים? „האתיקה הכפולה המפלגתית של התלמוד, המחלקת את האנשים לאלה השייכים, לעם הנבחר ולאלה הקרואים גויים, זאת אומרת — בהמות בעלות פרצוף אנושי, חיות המידעדות לעבודה שחורה, המשרעבדות לבני, העם הנבחר. האתיקה האנטי-הומאנית של הציונים מבוססת על התלמוד, היתה לאב-טיפוס של כל גוני הפאשיזם, הגזענות, הקולוניאליזם והרבה אידיאולוגיות רצחניות אחרות. היא היתה מבוססת על האינסטינקטים השפלים ביותר — שנאה, אנוכיות, כפיות-טובה, אלוטאליזם, ולפעמים אפילו — נשיכת היר המאכילה".²⁵

כאלה הם הציונים היהודים. ואין זה מפליא, כי את דפוסי המוסר יונקים הם מהתלמוד, אשר בו „גבללו הרבה כללים בלתי-מוסריים".

התורה המשחיתה הזאת גרמה לכך, „שבמיני-הביניים נאסר התלמוד כמעט בכל המדינות הנוצריות, ואלה אשר האמינו בתורתו המשחיתה נרדפו עד חורמה". ובכן — רדיפת היהודים מאז ומתמיד, כולל ימי-הביניים, היתה מוצדקת לחלוטין. אבל בכל זאת, האם הכל במסורת היהודית הוא מושחת ושלילי? לא, יש גם כמה דברים נאורים. אלו הם תוצאות השפעתן של התרבויות המצריות הקדומות, האשוריות, הבבליות, הפרסית ואחרות. רק למה שספגו היהודים מבחוץ, יש ערך מוסרי. אבל בסופו של חשבון, התלמוד בכללותו הינו „אוסף של שטויות, אשר הרעיון המרכזי בו מושתת על החדרת האתיקה הכפולה למאמינים, וזה הוליד כל מיני פשעים" מצד היהודים כלפי בני עמים אחרים.

„התנחה השולטת אצל הציונים, שישראל וכמוהו כל כדור-הארץ על תושביו ניתן ע"י אלהים לעם הנבחר, הפכה לאידיאה לאומית, המוגשמת בכל האמצעים". מה הם האמצעים הללו? ובכן — „אינטריגות מדיניות, התערבות בענייניהן של מדינות אחרות באמצעות כל מיני סוכנויות, כמו הביון המשוכלל והרחב ביותר בעולם, חדירה לתוך תנועת העבודה ותנועות מהפכניות (לדוגמה: המרוצקיסטים), שירותי-הבטחון (לדוגמה: הקבוצה הנפשעת של בריח בברית-המרעצות, אצלנו — זאת-אומרת בפולין, המלכה"ד — החבורה של שפיטלה, פייגין, רוזנשטיין ושות'), חבלה במדע, באמצעי תקשורת המונים, בספרות, הסברה, אומנות, על-ידי חדירתם של סוכנים מוסוים מטעם הציונות לממשלות של מדינות הגויים, וגם אל הרפואה".²⁶

המלומד אינו מצטמצם ל"גיתוח עובדות", אבל מגמה גם להסיק מסקנות ולהתווך את היהודים מפני המשך פעילותם הניבזית. ובלשונו: "הדירה זו בקנה-מידה בינלאומי, לא רק למדינות בודדות אלא גם לגושים צבאיים שלמים, במיוחד נוכח מדיניות ההתפססות הישראלית, יכולה להביא בעקבותיה תווך אפוקליפטי של השמדה סטאלית של כל העם היהודי, אם יתורדר לתפקיד ערשה דבור המועצה העליונה של ציון".²⁷

המינוח הזה — המועצה העליונה של ציון — לקוח ישירות מהיצירה הקלאסית של המשטרה והשואה ברוסיה הצארית — "הפרוטוקולים של זקני-ציון".

המקור הזה שימש גם מחברים אחרים. בתקופת הצרה יחסית, בין ספטמבר 1967 לסוף 1969, הופיעו ספרים רבים, המוקדשים לנושא: ישראל, הציונות והיהודים. פעילות וסוריות מיוחדת הפניו אחד בשם פריאוש ווליסנופסקי, שהוצמד בראש "המחלקה היהודית" שהוקמה במיניסטרוון-הפנים הפולני. הוא הפך לאידיאלוג ראשי ולמומחה מספר 1 בכל הקשור לציונות. הוא ניצל את העובדה, שמשדרו ליקט את החומר, "הנדעי" על ישראל והציונות ופירסם ספר, אותו הגיש כעבודת דוקטוראט באוניברסיטה על-שם קיפריניקוס בעיר מורון. שם הספר — "ישראל וגרמניה המערבית",²⁸ ותוך פחות משנה הופיעו 4 מהדורות שלו. כה גדול היה הביקוש להסברים על מהותה הנפשית של מדינת ישראל... ווליסנופסקי, "מוכיח" שכל מסכת-היחסים בין ישראל וגרמניה, ובראש-וראשונה, הסכם השילומים, נועדו לטהר את גרמניה מהאחריות לשואה, שרבעה עליה.

פרקים שלמים מספר זה נוצלו על ידו גם בסידרת חוברות, שהופיעו בבית-הוצאה אחר, והוקדשו להסברת "הדוקטרינה הציונית". זהו גם שמה של הסידרה, אשר במסגרתה הופיעו 4 חוברות: "הציונות והמדינה היהודית", "האירגונים והפעילים היהודיים", "הציונות וגרמניה המערבית", "הטכניקה של התעמולה הציונית".²⁹

יחד עם מומחה אחר למורח-התיכון, כתבו של עתון וארשאי בקהיר עד יוני 1967, יאן ויזידייך, כתב והוציא ספר, "מסביב לתוקפנותה של ישראל",³⁰ על שער הספר מופיעה תמונה של חייל ישראלי, חסר שן קידמית (?) המעוות את פניו בחיך מרשע...

"פנינה" אחת מתוך חיבוריו של ווליסנופסקי תעיד על טיבן של היצירות הללו. כאשר שלטונות הצבא הישראליים עיברו את תוכניות-הגיוורש של האוכלוסיה הערבית, הם הסתייעו בניסיון שרכשו ההיטלריסטים בגסיבות דומות בפולין הכבושת. ביוני 1967 העתיקו הישראלים את הדוגמה הנאצית וגירשו מאות אלפי ערבים מבתיהם, עצרו נשים וילדים ערביים במתנות-ריכוז, שם הרעיבו אותם למות והיכו באכזריות של תליין. הערבים העצורים נידונו לשואה איומה ברעב ובצמא, תחת קרני-השמש הקופחות של המדבר השומם. השיטות האלו מגלות את כל הניבזות של שליטי ישראל ואת האווהם האכזרית לנקום ולהשמיד את יריביהם. שליטים אלה לא היו יכולים לבצע את כל הפעולות האכזריות אילמלא קיבלו תמיכה פעילה מהציבור הישראלי, מהציונים היהודיים ומכל אותם, כוחות המלחמה הקרה שציידו אותם בנשק והכינו את ישראל למלחמה תוקפנית".³¹

JAN DZIEDZIC
TADEUSZ WALICHNOWSKI

wokół agresji Izraela

ELIADRA I WIEUTA

שער ספרים של יאן דז'דזיץ וטדיאנוש וליכנובסקי:
„מסביב לתוקפנותה של ישראל“.

Izrael-NRF a Polska

„...Ujawniając kulisy stosunków gospodarczych, politycznych i wojskowych NRF z Izraelem, podkreślony został istotny dla Polski problem, jakim jest kampania oszczerstw przeciwko narodowi polskiemu, rozpętana przez Izrael i koła syjonistyczne w ramach akcji rehabilitowania NRF. Jest to cena płacona przez Izrael w zamian za wsparcia z Bonn...”

שער הספר של תזיאוש ולניכנובסקי :
„ישראל – זרמניח-הסערבית ופולין”

ובכן — לא רק שליטי ישראל הריאקציוניים אלא גם הציבור הישראלי והציונים ההגדליים בעולם. האליכנופסקי מצטט גם עתונאי קאתולי, זכרניב קוט, אשר ידע לספר מעל דפי העתון הקאתולי „סלובו פובשכנה" ש„מתכרי המגילה על איחודה לנצח" של ירושלים השתמשו בביטויים ומשפטים שלמים, הלקוחים ישירות מהחוקים ההיטלריסטיים, שבאו לתת תוקף חוקי לסיפוחה של אוסטריה בשנת 1938. העתונות הישראלית כתבה בלי ברשה על הצורך ב„לבנסראוס" וגם זאת על פי הדוגמה ההיטלריסטית, שהותאמה לצרכיה של ישראל.⁴²

אחרי האטה מסויימת בהופעת ספרים על גרשא זה — במחצית הראשונה של 1970 — שוב הוגבר הקצב לקראת סוף השנה. תוך תקופה קצרה הופיעו הספרים הבאים: „שין בית — הנשק הסודי של ישראל", פרי עטו של בילסלאב פיאספוביץ;⁴³ „הגלים המורעלים" של לשק גבריאל וולדיסלאב זילינסקי;⁴⁴ הספר מוקדש ברובו לפעילותן של תהנות-רדיו במדינות שונות בעולם, המסדרות בין היתר בשפה הפולנית. שידורים אלה מיועדים למאזינים בפולין וכמובן — תושבי תרא אנטייקומוניסטי. ישראל אינה משדרת בשפה הפולנית, אבל בכל זאת מקדישים המחברים חלקים גדולים של „מחקרם" לרדיו הישראלי.

„התעמולה הישראלית" — כותבים המחברים — „מנצלת את ה„בליצקריג" של ששת הימים ומנסה לערער בעיני העולם לא רק את האמונה ברמתם האירגונית והקרבית של צבאות ערב, אלא היא מנסה גם לערער את אמונם של תושבי המדינות הקומוניסטיות בערכה ההגנתי של ברית וארשה... בשתפו פעולה עם התעמולה האמריקנית מאשים שירות השידור הישראלי את העם הפולני באנטישמיות. המסע הזה אינו מקרי וקוניונקטוראלי, אלא מהווה חלק מתוכנית כוללת, במסגרת הלוחמה הפסיכולוגית של המערב נגד המדינות הקומוניסטיות..."

אבל בזה לא די. הקשרים ההדוקים של שירות השידור הישראלי עם מרכזי התעמולה האנטי-קומוניסטית בארצות-הברית אינם לגמרי פרי המקרה. שורשיהם עמוקים מאוד. „אחרי מלחמת-העולם השניה, כאשר האימפריאליזם האמריקני נטל לידיו את העמדות, אותו החזיק במזרח-התיכון הקאפיטליזם הבריטי, קשרה מדינת ישראל הצעירה, שזה עתה הוקמה, ויחד עמה כל התנועה הציונית בעולם, את גורלה בארצות-הברית... כדי להבין את כל העניין, יש לקחת בחשבון עובדה חשובה: במדינות מערב רבות יש לקאפיטל היהודי מעמד חזק במיוחד, והרי ידוע שהוא עומד בקשרים הדוקים עם אירגונים ציוניים... 75 אחוזים של סוכנויות הידיעות במערב ומהצית העתונים, כתבי-העת ותחנות-השידור בארצות-הברית נמצאים תחת פיקוחו של תהון היהודי..."⁴⁵

טענות דומות, אולי בניסוח קצת שונה, אפשר למצוא גם אצל גבלס, אלפרד רחנברג ושאר האידיאולוגים של תרייך השלישי.

ספר נוסף בסידרת השיטנה האנטישמית נושא את השם „מרכוזים אנטי-קומוניסטיים במערב", ומחברו א. לרסקי.⁴⁶ ושוב — לדעת המחבר — ישראל היא אחת החוליות החשובות בחוית האנטי-קומוניסטית בעולם, וזה משום שהיא מדינה ציונית. גם בספר המוקדש לסוכנות הביון המרכזית בארצות-הברית —

„היסיאיי.אי. בלי מסכה“ — מקדיש המחבר, מריאן סבאט,⁷⁷ תשומת-לב מיוחדת לישראל. לפי אותו כלל נהג גם קזימיר' פידור בספרו השני — „הנאציונל-ההיסטוריה, הפראקטיקה והתיאוריה הסוציאליסטית במצרים“.⁷⁸ החיבור מהווה בעצם שיר הלל ושבח לנאצר, אבל פידור מנצל את התודמנות שבאה לידו כדי להשמיע גם כמה דברי בלע ארסיים לפי כתובתם של ישראל והיהודים.

ואליכזבסטי, אותו הזכרנו כבר כמה וכמה פורה מאוד, לא הסתפק ב-6 ספרים שפירסם על הנושא הישראלי, והוסיף עוד ספר: „ישראל, גרמניה המערבית ופולין“.⁷⁹ בספרו זה — בדומה לקודמיו — הוא מערער באורח מוחלט על עצם קיום העם היהודי. „זהו בדומה ציונית, שאינה עומדת במבחן המדע“ — קובע המחבר.

נוסף לכל זה הוסיפו גם כמה ספרים, שתורגמו מרוסית, „היונה שוחררה“ — ספרם של מ. קולפניצקו וא. פריסקוב,⁸⁰ המתיירים „לגלות את סודות ההרפתקה הישראלית ביוני 1967“. וכמובן, לא נעדר מקומה של „המומחית“ הסובייטית לענייני ישראל, גאלינה יקסינה, מחברת הספר „מדינת ישראל“.⁸¹ בתורגמו הפולני הופיע הספר, בן 450 עמודים, בהוצאה לאור של המפלגה הקומוניסטית, בניגוד למרבית הפירסומים האחרים, שראו אור בהוצאת מיניסטרויון-ההגנה הפולני.

מקום מיוחד בספרות האנטישמית בפולין מניע בלי ספק למחקרו של אנדז'י וורבל, אחד האידיאולוגים הראשיים של המפלגה הקומוניסטית. ביוני 1968 פירסם בירחון ספרותי⁸² מאמר, בו הוא מנסה בפעם הראשונה לתת ביסוס תיאורטי ואידיאולוגי — מנקודת-ראות קומוניסטית — לאנטישמיות. וורבל מציע למסקנה, ששורש כל הציחות והטטיות בדרכה של המפלגה הקומוניסטית בפולין בתקופות שונות, נעוץ בעובדה, שהיו בה יותר מדי יהודים.

העובדה, שבשורות המפלגה הקומוניסטית היו הרבה יהודים, גרמה לכך, שהמפלגה סתתה מדרכה הלניסטית, כי „החברים היהודים לא היו מסוגלים להבין בצורה נכונה את צרכיו הלאומיים החדשים של העם הפולני“. אין הוא מפרט מה היו הצרכים החדשים האלה, אבל העובדה שבה רבים היו היהודים במפלגה, גרם לאי-שביעות רצון כשכבות רחבות של העם הפולני. כי הרי ברור — „ששום חברה אינה רוצה ואינה יכולה להיות סובלנית לגבי שיתופו המוגזם של מיעוט לאומי בעילית השלטון, ובמיוחד בזרועות ההגנה הלאומית, שירותי הבטחון, והתעמולה והייצוג בחוץ-לארץ“.

ייתודו של הפירסום הזה נעוץ בעובדה, שהיה זה הניסיון הראשון לתת ביסוס אידיאולוגי לטיהורים והדחות, המכאונות לא נגד קומוניסטים שסטו מדרך הישר המפלגתית, אלא נגד קומוניסטים, שחטאם היחיד הוא מוצאם היהודי. וורבל מסביר את הדבר במלים בוטות: „אצל חלק מהעסקנים וחברי מפלגה מן השורה, ממוצא יהודי, התהווה בעשור האחרון תהליך גרסיבי וריאקציוני... ונוצר ביניהם אקלים המעודד רוח של רביזיוניזם ואוסרויצית כלפי המפלגה, גברה בקרבם הסולידריות הלאומנית הקבוצתית והציונית, והיו אפילו מקרים של בגידה גלויה ומעבר לעמדות האויב“.⁸³

מאמרו של וורפלן נתקל באופוזיציה חזקה אפילו בתוך צמרת המפלגה. בישיבת הוועד המרכזי שאלו כמה חברי התנהגה, האם התבטאה הלאומית מתייחסת גם לאנשים כמו רוזה לובסטרבורג שאף היא חיתה ממוצא יהודי, לגסקי, וורסקי, למפח ואחרים, שעמדו בראש המפלגה הקומוניסטית בפולין הטרנס-מלחמתית, והרי כולם היו יהודים. היה מי שהזכיר בקול חלש, שבעצם גם קארל טארפס היה יהודי...

וורפלן לא ענת למבקריה והיו אשר ראו בשתיקה זו אות לנסיגה. אבל בדצמבר 1970 הופיע בווארשה ספרו של וורפלן „סקיצות ודברי פולמוס“¹¹ בו נכלל גם המאמר על השפעתם השלילית של היהודים בהתפתחות הקומוניזם. הפעם שתקו המבקרים, ובכל העתונים הופיעו דברי שבת והלל על „תרומתו של החבר וורפלן להבהרת הרעיון הקומוניסטי ולטהר מאבק השטויות למיניהן“ — כפי שקבעו שני קולונלים (!). מצל דפי העתון הצבאי „דילניו“ וולנושצ'י...¹²

אין לסיים סקירה זו מבלי להזכיר חידוש נוסף בפירסומים אנטישמיים בפולין. במהצית 1970 הופיע בווארשה ספרירומן, פרי עטו של סופר ומשורר פסניסלב ריישרד דוברובולסקי. שם הספר: „עניין טפשי“¹³. מסופר בו על צעיר יהודי, שניצל בתקופת השואה הודות לעזרתו של פזיקאי פולני. המלומד הפולני נטל תחת חסותו ילד יהודי, נתן לו את שמו ובכך הציל אותו. היהודי הוא בן למשפחה בורגנית והמלומד הפולני מוצאו ממשפחת איכרים עניים. הדבר איפשר לפולני להציק אל תוך חייהם של הכורגנים היהודיים, אשר ניהלו אורח-חיים הולל ופרוע בו בזמן שיהודים בני עניים גודעו מרעב בניטאות.

לאחר שהודות לכספם, הצליחו להינצל מהתופת הנאצית, עוברים הבורגנים היהודיים לשרת את הציונים ואת האימפריאליסטים, ובראש-וראשונה — את ישראל, גרמניה המערבית וארצות-הברית. הילד היהודי שניצל, הופך לפזיקאי ויחד עם אמו הוא עוזר בבניית הפצצה האטומית בישראל. כמובן — הפצצה מיועדת להשמיד את המדינות המתקדמות, ובתוכן פולין.

המלומד הפולני, פרופ' ציפינסקי שמו, טוען בלחט: „שלום? לא, אין ולא יהיה שלום בין ציפינסקי ובין דםם של הבלאזטים, בן-אספרימים והשד יודע מי עוד!... לא, אינני חסיד הגזענות, אינני נאצי... אבל פעם אחת להמיד יש לחסל את כל העניינים הטפשיים האלה“¹⁴.

אין צורך להסביר, שבלאט ובן-אספריים הם הציונים, הרוצים בעזרת גרמנית המערבית כדי להחריב את פולין העממית. ואחרי שיכצעו את זממם, יכבשו את פולין. המוני ציונים יעלו על אדמתה, כדי להחזירה... לגרמנים. בין היתר הם יגיעו גם לפלונסק, והרי לא ממקום אחר, אלא דווקא מפלונסק מוצאו של בן-גוריון, אותו אפוסטרופוס של המדענים, ראש ממשלתה לשעבר של ישראל ונביאה, בן-בריתם הנאמן של הפושעים האמריקניים והנאצי-נאצים הגרמניים, השואפים שוב להשתלט על פלונסק ולספחה לגרמניה...¹⁵

שטויות? ודאי. אבל בפולין זה מכונה ספרות יפה. העיקר — היא „מוקיעה“ ציונים ויהודים בוגדניים...

הערות

1. "Życie Warszawy", 16 grudnia 1968, "Konferencja prasowa w PWN".
2. Wielka Encyklopedia Powszechna PWN, Wkładka do tomu XI — 1968.
3. *שם*.
4. *שם*.
5. Wielka Encyklopedia Powszechna, tom VIII, str. 88.
6. *שם*.
7. W.E.P. Wkładka...
8. *שם*.
9. W.E.P. tom VIII, str. 88.
10. W.E.P. Wkładka...
11. "Dookoła świata", nr 14 (745), 7 kwietnia 1968, "Mechanizm oszczerczej kampanii".
12. *שם*.
13. "Żołnierz Polski", 5 maja 1968, "Gestapowcy z Gwiazdą Syjonu".
14. "Życie Warszawy", 4 kwietnia 1968, "Plk J. Sek-Malecki, b. członek sztabu GL i AL o obronie ludności żydowskiej przez Polaków".
15. Tadeusz Bodnarczyk, "Walka i pomoc", wyd. Ministerstwo Obrony Narodowej, Warszawa 1968, str. 61.
16. "Kulisy", 14 kwietnia 1968, "Pamiętajmy" — wywiad z sekretarzem generalnym ZBOWID, Kazimierzem Rusinkiem.
17. *שם*.
18. דבאח השחרות — אינגון שחוקם עלידי ה,אונרונה, השפורה השפאה ברוסה, הנאריה, שפוער להסתר והמנוים ביחודים ובמשכילים.
19. Józef Cyrankiewicz, "Przemówienie wygłoszone w Sejmie w dniu 10 kwietnia 1968 w odpowiedzi na interpelację Koła Poselskiego "Znak", wyd. "Książka i Wiedza", Warszawa 1968.
20. *שם*.
21. Zbigniew Domarański i Tadeusz Wolski, "Złoto i krew", seria "Sensacje XX wieku", wyd. Ministerstwo Obrony Narodowej, Warszawa 1968.
22. "Trybuna Mazowiecka", 5 maja 1968, "Nowe książki".
23. Zbigniew Domarański, "Agresja izraelska 1967", wyd. Ministerstwo Obrony Narodowej, Warszawa 1968.
24. *שם*, עמודים 61, 62, 108, 169, 204.
25. "Trybuna Łódź", 14 kwietnia 1970, "Palestyńczycy".
26. "Żołnierz Wolności" — 5 kwietnia 1968, "Nim powstało państwo wojny"; 13 kwietnia 1968 — "Izraelskie wcielenie Mein Kampf"; 19 kwietnia 1968 — "Lebensraum wypalony napalmem"; 26 kwietnia 1968 — "Blitzkrieg i co dalej?".
27. "Żołnierz Wolności", 19 kwietnia 1968, "Lebensraum wypalony napalmem".
28. Kazimierz Sidor, "Rewolucja pod piramidami", wyd. "Książka i Wiedza", Warszawa 1969, str. 326.
29. *שם*, עמוד 327.
30. *שם*, עמוד 328.
31. *שם*, עמוד 329.
32. *שם*.

33. 328 תשמ"ב, דפ.
34. Profesor Włodzimierz Winiemski, "Syjonizm, jego ideologiczne źródła oraz wpływ na medycynę polską", Referat rozsyłany przez Stowarzyszenie Atelstów i Wolnomyślicieli — Gdańsk.
35. דפ.
36. דפ.
37. דפ.
38. Tadeusz Walichnowski, "Israel a NRF", wyd. "Książka i Wiedza", Warszawa 1967.
39. Tadeusz Walichnowski — "Doktryna syjonizmu": "Syjonizm i państwo żydowskie", "Organizacje i działacze syjonistyczni", "Syjonizm a NRF", "Mechanizm propagandy syjonistycznej" — wyd. "Śląsk", Katowice 1968.
40. Jan Dziedzie i Tadeusz Walichnowski, "Wokół agresji Izraela", wyd. "Książka i Wiedza", Warszawa 1968.
41. "Israel a NRF", str. 142.
42. "Słowo Powszechne", 7 lipca 1967, Zbigniew Kott, "Wieczyste połączenie".
43. Bolesław Pisztowicz, "Shin-Beth — tajna broń Izraela", wyd. Ministerstwo Obrony Narodowej, Warszawa 1970, seria "Sensacje XX wieku".
44. Leszek Gabriel i Władysław Zielinski, "Zatrute fały", wyd. Ministerstwo Obrony Narodowej, Warszawa 1970.
45. 29 תשמ"ב, דפ.
46. A. Łarski, "Ośrodki antykomunistyczne na Zachodzie", wyd. "Książka i Wiedza", Warszawa 1970.
47. Marian Swat, "CIA bez maski", wyd. Ministerstwo Obrony Narodowej, Warszawa 1970, seria "Sensacje XX wieku".
48. Kazimierz Sidor, "Naseryzm — Historia, praktyka i teoria socjalizmu w ZRA", wyd. "Wiedza Powszechna", Warszawa 1969, seria "Omega".
49. Tadeusz Walichnowski, "Israel, NRF a Polska", wyd. "Interpress", Warszawa 1968.
50. Tomasz Kolesniczenko i Eugeniusz Primakow, "Gołąb wypuszczony", wyd. Ministerstwo Obrony Narodowej, Warszawa 1970.
51. Galina Nikitina, "Państwo Izrael", wyd. "Książka i Wiedza", Warszawa 1970.
52. Andrzej Werblan, "Przyczynki do genezy konfliktu", "Miesięcznik Literacki" nr 6, czerwiec 1968.
53. 64 תשמ"ב, דפ.
54. Andrzej Werblan, "Szkice i polemiki", wyd. "Książka i Wiedza", Warszawa 1970.
55. "Żołnierz Wolności", 26 września 1970, płk mgr Tadeusz Dzieken i płk mgr Marian Nowinski — "W 'Szkicach i polemikach' o ideologicznym froncie walki".
56. Stanisław Ryszard Dobrowolski, "Głupia sprawa", wyd. "Czytelnik", Warszawa 1970.
57. cyt. według "Kultura" (Paryż), nr 7/274, str. 206.
58. 209 תשמ"ב, דפ.

evidence about the life and work of Gizi Fleishman — a noble and courageous figure of the Jewish underground in Slovakia. She belonged to a small circle, whose members made various attempts to rescue Slovakian Jewry. Giving up a chance to save her own life, she remained at her post, until she was deported to Auschwitz, where she died.

ARYEH MORGENSTERN — prepared a study about the methods of organisation and work of the Jewish Relief Committee, attached to the Jewish Agency, during the Second World War. Aryeh Morgenstern, born in Israel and a student at the Hebrew University in Jerusalem, prepared the study as his thesis at the University's Institute of Contemporary Jewish History. The study, based upon material from archives, and evidence collected from former committee-members, describes its dilemmas concerning methods of organisation, financing, its oversights and systems of action.

Dr. YEHUDA BAUER — of the Institute of Contemporary Jewish History at the Hebrew University in Jerusalem, publishes a chapter of his study of the "Brihah" movement — "Flight and Rescue": This book — the fruit of prolonged research, appeared in the English language and is being edited and translated for publication in Hebrew. The Hebrew edition will be published by Moreshet and Sifriath Ha'poalim.

ISRAEL GUTMAN — analyses the motivation and character of the recent Anti-Semitic wave in Poland, flowing in two channels: 1) An attempt to purge the Poles of the responsibility for cooperation and passivity at the time of the mass-massacres of Jews during the Second World War. 2) An Anti-Semitic drive against the Jewish nation, Zionism and Israel. The author of this article attempts to trace the causes of the Anti-Semitic outbreak, stressing its specific characteristics.

ALEXANDER KLUGMAN — editor of the Polish daily newspaper in Israel — "Nowiny Kurier" and an expert on Polish affairs in this country, gives a detailed description of a batch of quasi-scientific propaganda publications, mirroring the attitude to Jews, Zionism and Israel and exposing the vulgar and despicable character of the recent Anti-Semitic wave in Poland.